

Б Ъ Ж А Н Ч Е Т О .

На Лилка Паскалева.

Две мокри очи се наведоха надъ щъркеловото гнѣздо, което бѣше свито върху едно старо счупено колело. Седна до куминя Инка съ шареното сукманче и на бузитѣ ѝ свѣтнаха два елмаза. Свѣтна и сребърната па-ричка на герданчето ѝ.

Между клонитѣ на дюлята, която бѣше сложила тежъкъ плодъ върху плочения покривъ, полека пристѣпи щъркелътъ къмъ детето. Разпери едното си крило и пакъ го прибра. Девойчето го помилва по топлия грѣбъ.

— Щъркелчо, прощай! Ние ще бѣгаме въ друга земя. Двенкитѣ съ мама. Знаешъ ли кжде? При татко. Той лани избѣга. И ние ще идемъ при него. Не знаешъ ти кжде е. И азъ не зная. Много е далечъ. Хей тамъ задъ дюлята има единъ пжтъ. Край пжтя узрѣли жълти круши. Най-напредъ

ще минемъ единъ мостъ. Че задъ моста, като вървимъ три дни и четири нощи, ще стигнемъ единъ кржстопжтъ. На кржстопжтя има една чешма медена. Медъ тече отъ чучура ѝ. Не вѣрвашъ ли? Тамъ има едно село. Въ него живѣятъ най-добритѣ хора. Тѣй били добри, че на мразката пжтъ не минували. На края на селото, на полянката, ще си направимъ една кжщица. И на покрива до куминя ще сложимъ колело. Всѣки день азъ ще ходя на медената чешма да налѣя една стомна медъ за мама. Казватъ, че тамъ било много хубаво, ама на мене тука ми е по-хубаво.

— Чувай какво ще ти заржчамъ, Щъркелчо. Като отидешъ задъ морето, напролѣтъ пакъ да си дойдешъ.